

EL LECTOR ESCRIU

afecten la platja explicarem el següent:

Primer: Sobre la col·locació de les dutxes, aquestes van ser proposades pel senyor Mestres i el CIT, essent conseller de Sanitat el senyor Doporto. Aquest, no tenint arguments per impedir-ho, es dedicà a retardar-ho, no essent possible la instal·lació de les esmentades dutxes fins a aquest estiu, podent haver estat possible l'any passat amb una mica d'interès. Curiosament, aquest estiu el senyor Doporto no tenia cap responsabilitat concreta assignada dins l'equip de Govern.

Segon: Sobre la instal·lació de l'estació de bombeig d'aigües residuals que es volia col·locar davant de la platja, concretament a l'aparcament, el CIT s'hi va oposar totalment per les olors que això podia provocar, el senyor Doporto no. Es va proposar, després de converses amb el responsable d'Urbanisme, senyor Rocha, la seva col·locació a la zona de darrera del Padró, que finalment va ser la decisió que va prendre el consistori. La postura del senyor Doporto va ser voler fer una reivindicació de la zona de sota el Padró. Com que la seva posició no tenia els principis demagògics suficients per ser abonada va oblidar el seu intent.

Tercer: Sobre els rètols d'impediment de gossos a la platja, que també va demanar el CIT, essent el senyor Doporto conseller i responsable de l'àrea de Sanitat, va ser impossible que els tinguéssim per a l'estiu passat. Quant als rètols encarregats pel senyor Doporto, varen aparèixer abans d'aquest estiu i ens vàrem trobar amb la sorpresa que marcaven unes hores en què es permetia l'entrada de gossos, fet que inutilitzava la finalitat dels rètols; el que es volia impedir no era l'entrada dels gossos capritxosament, sinó evitar el dipòsit d'excrements animals en un espai utilitzat per les persones amb ànim d'una millor salut pública i un millor servei. Un cop més el senyor Doporto va demostrar la seva manca de sensibilitat sobre el servei que havia de donar la nostra platja.

Quart: Quant a la neteja de la platja, el senyor Doporto no ha demostrat mai cap interès, en canvi si que ho han fet els membres del CIT, que repetidament s'han interessat per l'encarregat d'aquesta tasca, i no podem oblidar que membres d'aquest CIT varen finançar l'adquisició de la màquina neteja-platges. Finalment, demanàrem al senyor Doporto que no convertís aquest debat, «que no combat», en un enfrontament entre ell i el CIT, ja que el tema que es debat és molt més important per a tot Palamós. Cal recordar, per acabar que el que demana el CIT es resumeix en dos punts:

1) La construcció d'un port esportiu que respecti els 15 punts aprovats per l'Ajuntament, inclos el senyor Doporto.

2) En cas que no es faci aquest projecte, la recuperació de tota la platja de Palamós, com a zona de banys amb tots els serveis adients.

La junta directiva del CIT ha decidit acabar amb els enfrontaments personals que hi ha hagut en els darrers dies, perquè no són positius. Continuarà, però, fent les accions que cregui oportunes davant dels organismes competents, per tal d'aconseguir els seus propòsits, que estima que són els millors per a Palamós. **Tots els membres de la Junta Directiva del CIT de Palamós.**

L'avinguda de Lluís Pericot

336

L'avinguda de Lluís Pericot, en la seva realitat actual, és ben poca cosa. En el futur, però, està destinada a ser un dels eixos bàsics de la xarxa viària de la ciutat.

En aquests moments només n'hi ha obert el tros més pròxim a la plaça dels Països Catalans, fins al carrer d'Andreu Tuyet i Santamaria, i un altre tros més amunt, a la urbanització Mas Abella. Aquests dos trossos no es comuniquen encara directament entre si però ho faran en el futur.

El tros situat dintre la urbanització Mas Abella és obert entre la Pujada a la Creu de Palau i les cases de la Grober, a l'alçada del carrer del castell de Solterra. No és res més que un vial de grans dimensions, amb dos carrils decirculació, amb parcel·les encara per edificar a banda i banda. Tot i que no hi ha construït encara cap xalet que doni a l'avinguda, dintre la urbanització Mas Abella, el carrer és perfectament urbanitzat. En el futur, aquest continuarà més enllà de la Pujada a la Creu de Palau, vorejarà el pavelló municipal d'esports i la urbanització Torre Rafaela i a través de la urbanització Girona 2 anirà a sortir a la carretera de Barcelona a l'altura del polígon industrial de Can Xirgu. Donada l'expansió que actualment registren aquestes urbanitzacions és previsible que l'obertura total de l'avinguda vagi convertint-se poc a poc en realitat.

UN TROS CONFÚS

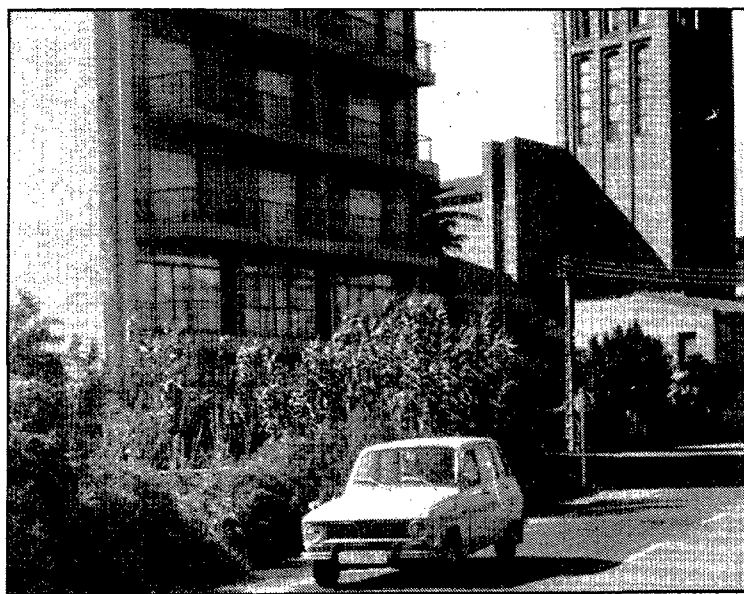
El tros més pròxim al centre de la ciutat va, com hem dit, de la plaça dels Països Catalans al carrer Tuyet i Santamaria i queda allà bruscament interromput. Però és una interrupció només de nom, ja que a efectes de circulació te c ontinuitat amb l'avinguda Montilivi, que comença precisament on el tros actualment obert de Lluís Pericot s'acaba. Això crea una situació confusa que fa que molta gent cregui que els dos carrers porten el mateix nom. Fins i tot alguns dels veïns que viuen a cases de l'avinguda Pericot creuen que viuen a l'avinguda Montilivi, i àdhuc hi ha escriptures d'habitatges fetes amb l'adreça equivocada.

Aquesta situació ha vingut fomentada per un altre fet que ja vam comentar àmpliament en el capítol dedicat a l'avinguda de Montilivi: els nombrosos canvis i intercanvis de noms que han registrat aquestes dues vies.

El projecte de l'avinguda Pericot va ser aprovat per l'ajuntament el 8 de març de 1968. El 29 de novembre del mateix any van donar a aquesta via urbana de nova creació el nom d'avinguda Montilivi. L'acord diu: «Denominar Avenida Montilivi a la calle de nueva creación que partiendo de la de Emilio Grahit prosigue en dirección a la entidad de Palau Sacosta».

El projecte del carrer va ser sotmès, per acord del 7 de juliol de 1972, a una lleugera modificació consistent en augmentar-ne la curvatura entre el carrer d'Antic Roca i el d'Emili Grahit, per a facilitar la connexió amb la plaça rodona —ara Plaça dels Països Catalans— que també aleshores va projectar-se.

El 3 de gener del 1979, Pere Freixes, secretari de l'Institut d'Estudis Gironins havia dema-

L'avinguda de Lluís Pericot, avui modesta, s'expandirà, indubtablement, en el futur. Foto: Rafael Bosch.

nat a l'ajuntament que donés a un carrer el nom del gironí Lluís Pericot, que acabava de morir, però l'últim ajuntament franquista li va contestar que «no hay ninguno disponible». El primer ajuntament democràtic sorgit de les eleccions de tres mesos després va trobar la solució i va treure el nom de Calvo Sotelo d'un carrer per posar-hi el de Lluís Pericot. Aquest carrer era el que actualment porta el nom d'avinguda Montilivi, i el que en aquella data portava aquest nom és l'actual Lluís Pericot. L'intercanvi va fer-se el 27 de juliol de 1979 a petició dels veïns. Des d'aquella data no hi ha hagut cap altre canvi. Les confusions han vingut de que l'únic bloc de pisos que hi ha al carrer —el que porta els números 17 i 19— va obtenir els permisos municipals de construcció pocs mesos abans del canvi de Montilivi per Pericot i el constructor no va assabentar-se d'aquest canvi posterior. Tots els pisos foren venuts i donats d'alta dels serveis amb el nom que tenia el carrer en el moment que va començar la construcció i no amb el que tenia realment en acabar-se. Les obres d'aquest bloc van començar el 15 de febrer de 1979 i es van acabar el 30 d'agost de 1981.

CARRER DE SERVEIS

Apart d'aquest únic bloc d'habitatges, en el carrer només hi ha edificis de serveis i horts.

L'església de sant Josep te l'entrada a la rectoria per l'avinguda Lluís Pericot. Al costat hi ha el col·legi menor Bisbe Cartaña, però aquest edifici te l'entrada pel carrer d'Antic Roca. Al davant hi ha un Centre Terapèutic d'Alcoholisme i altres Toxicomanies, depenent del SERGI, entitat privada, però subvencionat per les institucions oficials. És l'únic centre dedicat a aquest problema que hi ha a Girona. Ocupa una casa de planta i pis que ha de ser enderrocada quan es completi la urbanització del carrer, ja que queda situat al mig d'un dels dos carrils de circulació. Això s'ha fet especialment evident d'ençà la urbanització de la plaça dels Països Catalans, que ha suposat també la urbanització dels primers metres d'arrencada del carrer.

En els baixos del bloc d'habitatges hi ha una clínica veterinària molt freqüentada.

DEFICIENT URBANITZACIÓ

A part d'uns pocs metres a tocar de la Plaça dels Països Catalans, la resta d'aquest tros del carrer no compta amb cap mena d'urbanització. Te una claveguera precària, no hi ha embornals, no té voreres, té enllumenat només en un costat, i la calçada és força deficient, tot i que arran de la inauguració de l'Escola Universitària Politècnica, a la qual cal accedir passant per aquest carrer, s'han posat alguns pegats i s'han pintat ratlles a la

calçada, aquest mateix any 1985. El pressupost municipal d'enguany destina una part a la redacció d'un projecte d'urbanització. És previst que on actualment hi ha horts hi hagi una petita zona verda, al costat d'on anirà a parar el carrer d'Enric Claudi Girbal quan es perllongui fins a l'avinguda Pericot.

El torrent Gornau travessa l'avinguda per sota entre el col·legi menor Bisbe Cartaña i el Centre Terapèutic.

LLUÍS PERICOT

L'avinguda porta el nom del prehistoriador Lluís Pericot i García, nascut a Girona el 1899 i mort a Barcelona el 1978. Deixeble de Bosch i Gimpera, esdevingué a la postguerra el cap de l'escola d'arqueologia de Barcelona, a causa de l'exili del seu mestre. Especialista en el paleolític superior realitzà i publicà diversos estudis d'arqueologia sobre zones de les comarques gironines, tot i que la major part del seu treball el portà a terme en d'altres àmbits. La seva recerca més important, i que li donà més notorietat, fou la realitzada a la cova del Parpalló i altres del País Valencià. De 1927 a 1933 va ser catedràtic a la Universitat de València, on deixà un important pòsit tant en la formació de deixebles com en la creació de serveis de recerca. A partir de 1933 ja va ser a la Universitat de Barcelona, des d'on va desenvolupar tota la seva tasca científica. Va publicar molts llibres i articles presidí congressos internacionals, fou membre d'institucions acadèmiques i científiques i tingué càrrecs importants dintre l'estructura administrativa universitària.

La seva producció bibliogràfica sobre les comarques gironines es redueix a alguns estudis publicats als Annals de l'Institut d'Estudis Gironins, conjunta-ment amb Miquel Oliva i Prat, i alguns articles a la Revista de Girona, Ampuries i la Revista de Palafrugell. En un dels seus treballs més interessants dintre l'àmbit gironí «Estado actual de la investigación prehistórica en la provincia de Gerona», publicat l'any 1947 als Annals de l'IEG, fa referència a la troballa del poblament pre-romà del Puig d'en Rovira, darrera Montilivi, no gaire lluny d'on hi ha l'avinguda que porta el seu nom.

J. Fabre

†

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Josep Font i Clotas

que morí a l'edat de 22 anys

Els seus pares, Cosme i Maria; germans, M. Esperança, Marta i Albert us agraiexen les mostres d'afecte rebudes en aquests darrers dies i que el tingueu en grat record.

Per comiat de la dolorosa pèrdua us convidem a la missa que tindrà lloc avui dimecres dia 28, a les 7 del vespre, a l'església parroquial de Sant Pere Pescador.

Descansi en pau.